

Toda Janez jo vseeno krepko maha na prvi hrib nad seboj. In ko se spotoma ozira, se mu zazdi pokrajina celo vedno bolj domača... Kakor na Tolminskem strmine in kotline... Samo da niso tako lepo zelene in da ni tistih bistrih potokov in rek. — Hm, res tako-le bolj po kraševsko je vse napravljeno, a tudi to nič ne de: glavna stvar, — in to reče še enkrat! — so poštene trde in trdne poti, resnična tla pod nogami!

Sploh, če bi ga oni tam gori tudi pozabili — — — No, bolje, da človek molči, ampak taka reč bi tudi ne bila...

In Janez Trpin gleda z grebena, kamor je zdaj dospel, ali bi ne zapazil kje debelejšega drevesa... Mogoče bi si le iztesal, magari s kamenjem, nekake lesene podplate in jih navezal na kak način na noge... Časa ima dovolj, in za ta bolj in bolj megleni želodec ni videti, da bo treba skrbeti... (Dalje prihodnjič.)

STANO KOSOVEL:

VIZIJA.

Veter buči, veter buči,
mojemu srcu pokoja ni.

Vitez brzi, vitez brzi,
v svojem naročju princeso drži,

jaha — razjaha: in drzno-plah
nese ugrabljenko v mrzlih rokah

v šumo globoko. Božja skrivnost!
Mislim, zavem se: iskana mladost...

Veter buči, veter buči,
mojemu srcu pokoja ni.

*se meter naj bo vredenji. fice pa jasno v pero spominjs na Erd
Ljubljana*